

само с хубоста си те нахранва... Всяка възраст си има своето. Аллаха добре е света наредил.

Тия мисли увлекуха и двамата и те мълчаливо се вглъбяваха в себе си.

А слънцето бавно се въздигаше на стихналото море от нивя, далече по ясно се открояваха в кръгозора разведрени планински вериги; небето ставаше по бистро и лазурно и без брой чучулиги оглашаваха шеметни сводове. Вълшебен дух витаеше над безкрайни загорски равнини и укриляше мисълта.

Горан Горнака размишляваше върху думите на бега.

Той сам си спомня на младини как гледаше на жената и богатството и проверяваше какво стана с него.

Миналото му мина като на дън пред очи.

Замислен Горнака махна ръка и весело обгледа нивята.

Мислите на двамата съжитници волно витаеха из светнали простори.

А около тех нивята зреят и натезжалите класове, обгалени от топлото слънце, едва се поклащат под трепналата над тех омара. Жегата на леки вълни се люлей над стоплени нивя и чезне на ефирни крила към небето, което като грижливо око е спряло поглед на заложен труд в земята. Небето, ведрото загорско небе, като безкрайно одеяние, изплетено от зари и лазур, бди над широката земя, праща лек ветрец: да разхлади жетварки и да помилва класове и треви... Небето през дни на жетва е радост, земята — величие. Небето е безджно като мисълта, земята — силна като живота. Небето напомня за Бога, земята — за човека.

Дните през жетва са дни на дълга литургия. Храмът е простора, олтаря — нивите, жреца — жетваря. През литургия жреца запалва кждило за благовение — през жетва, зрелите класове ухалят и пълнят простора с нею и благовоние, което прави душата нежна като цвят.

По жетва човек става философ. Защото жетвата му напомня за смисъла на живота.

Какво представлява не посеяна нива по жетва? Пустота да я не погледнеш. А какво е оплодена нива, скласила и самодоволна в своето дело, жълтнала се като злато под слън-